

Posudek bakalářské práce Aleny Minaříkové
Absurdní realita štětcem a perem:
Interpretace výtvarného umění v díle Julia Cortáзара

Vedoucí práce: PhDr. Anežka Charvátová
Oponent: prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

Bakalářská práce Aleny Minaříkové prokazuje vnímavost pro meziumělecké vztahy Cortázarovy literatury: autorův vztah k hudbě a zejména vztah jeho povídek k malířství, který studentka zvolila za téma své práce. Hodnota bakalářské práce spočívá v zaujetí pro toto bezesporu zajímavé a důležité téma a v zahrnutí různých Cortázarových textů, kde lze jeho vztah k malířství sledovat. Jde o jeho teoretické *Přednášky z literatury*, zmínku v korespondenci, několik povídek a jako vlastní těžiště bakalářské práce o povídce „Návod na pochopení tří slavných obrazů“. Oproti loňské nepřijatelné verzi této bakalářské práce je text výrazně rozšířen a kontextová vstupní kapitola adekvátně vybírá a shrnuje Cortázarovy názory na literaturu a umění.

Slabinou práce je nevyrovnanost výkladu. Například ve stěžejní kapitole „Cortázarův návod na pochopení tří slavných obrazů“ (s. 30–42) začínají příslušné tři podkapitoly různě: podkapitola o Tiziánovi začíná jednostránkovým „odborným pohledem“, u něhož je uveden odborný zdroj, tj. má přijatelnou podobu; u Rafaela výklad začíná čtyřmi odstavci o jeho obraze, které jsou opsané z odborného textu dostupného na internetu, bez uvozovek a bez odkazu; následuje pasáž „Oborný pohled“, u níž není jasné, proč není spojena s předchozí pasáží, a není zde rovněž žádný odkaz na odbornou literaturu; u Holbeina je „odborný pohled“ odbyt čtyřmi řádky. Následující trojí podkapitola „Cortázarova umělecká interpretace“ má u každého ze tří obrazů pokaždé trochu jiný název; vždy pouze ocituje Cortázarův text v plném rozsahu v obou jazycích – citovaný literární pramen tak zabírá větší prostor než jeho výklad. Teprve závěrečná tři stručná „srovnání“ jsou vlastním textem Aleny Minaříkové, jsou v nich dobré postřehy o Cortázarově zesměšňujícím stylu, ovšem tato interpretace měla být hlavní částí pojednání, ne jen krátkou glosou (u Holbeina opět odbytu).

Nejzávažnější nedostatek spočívá v nezvládnutí práce se sekundární literaturou: autorka s ní nakládá neodborně, není jasné, kdy parafrázuje nebo i doslovně přebírá cizí texty, odkazy buď nejsou uvedeny vůbec, nebo jsou uvedeny bez znalosti odborného úzu a normy. Nepřípustné je zmíněné převzetí cizího odborného textu o Rafaelovi (s. 34–35), snad ojedinělé, kromě ještě několika vět o Magritovi na s. 42 (případné překlady či parafráze ze španělsky psané odborné literatury jsou těžko dohledatelné). Bibliografické odkazy v poznámkách pod čarou jsou neúplné. U názvů Cortázarových děl v textu práce je v závorce matoucím způsobem uveden rok jejich překladu do češtiny místo roku vydání originálu; u citátů z českých překladů už pak odkaz na překlad chybí. Podoba údajů v závěrečné bibliografii není jednotná; některé práce zmíněné ve výkladu zde chybí.

Jazyk práce je více publicistický než odborný. Styl kolísá od osobních dojmů k odbornějšímu vyjadřování v pasážích opírajících se o cizí texty (například o Cortázarovy eseje). Vzhledem k nedostatečné práci se sekundární literaturou nelze spolehlivě rozlišit dojmy

či postřehy studentky od parafrázování přečtené literatury. Např. na s. 29 je Cortázar opakovaně nazýván Julio: pokud se tato pasáž opírá o cizí text, měl být uveden odkaz; pokud je vlastním textem autorky, je v češtině familiární užití autorova křestního jména v odborném textu nevhodné.

Přes uvedené výhrady doporučuji přijmout bakalářskou práci Aleny Minaříkové k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako dobrou.

prof. Anna Housková

17. 6. 2015